Klaverbladwedstrijd 9 mei 2022.

Toen begin van het jaar Piet Alderliesten de intekenlijst voor de Klaverbladwedstrijden in de hal gereedlegde was ik, nadat Piet zichzelf hierop had ingeschreven, de eerste die me hiervoor aanmeldde.

Al eerder had ik meegedaan met deze competitie en dat was me eigenlijk wel erg goed bevallen. Met Matchplay-wedstrijden heb ik op zich niet zoveel, maar met deze formule ontstaan teamwedstrijden, die wel erg leuk zijn. Elkaar oppeppen, samen de tactiek bepalen en ook elkaar zo nodig troosten, zijn zomaar wat positieve sociale elementen op zich. Dat is bij golf duidelijk anders dan bijvoorbeeld bij het dubbelen bij tennis. Hierbij heb ik wel meegemaakt dat een medespeler een paar blunders achter elkaar maakte en toen ik daarna een foutje maakte, hij me vervolgens verwijtend ging staan aankijken.

Voor de thuiswedstrijd van 9 mei tegen de Kleiburg was ik in eerste instantie ingedeeld met Piet Alderliesten. Ongeveer een week hiervoor had hij zich bij me afgemeld vanwege een blessure, met de toezegging dat er nog voor een vervanger gezorgd zou worden. Op 7 mei kreeg ik door dat dit Jan Smeets zou worden. Nooit eerder met hem gespeeld, dus dacht ik in eerste instantie ”Martin waar ga je nu weer aan beginnen!”

Op 9 mei meldde ik me bij de wedstrijdleiding en nadat duidelijk was dat we de derde flight waren en wie onze tegenstanders waren (Jan en Ben), gingen we “de wei” in. Ik bleek de hoogste handicap (30,7) te hebben en wij kregen 3 slagen mee op onze tegenstanders, die er overigens wel een beetje geducht uitzagen. Gelukkig laat ik me tegenwoordig bij m’n eerste afslag ook niet meer gek maken door het grote aantal “toezichthouders”, want ook lage handicappers zie ik soms bij de eerste afslag verschrikkelijk de mist ingaan. Gewoon proberen ook hier je best te doen en dan maar zien waar het schip strandt, is mijn insteek. Uiteindelijk konden we de punten van de eerste hole delen.

Met mijn afslag op de tweede hole legde ik een uitdaging voor Jan neer. Gelukkig lag zijn bal zo goed dat een defensieve slag geen enkel nut had en het “de dood of de gladiolen” moest worden. Het werd deze keer de dood omdat de bal via de stam van een Wilg in de vijver van hole 5 belandde. Toch konden we ook de punten van deze hole delen. Hole 3, 4, 5 en 6 konden we helemaal naar ons toetrekken en elke keer dat we het volle punt scoorden gaven we elkaar heel subtiel een box met het idee van “hatcjhikedee dit punt hebben we weer in de knip.” Over teamgeest gesproken!

Hole 7 konden we weer delen en bij hole 8 waren de afslagen van ons allebei gewoon goed. Jan legde met zijn tweede slag mijn bal met een ferme klap op de rand van de green en ik kon dus gewoon uithalen. Over de green of in één van de twee bunkers zou weinig uitmaken, want Jan z’n bal lag al prima. Het lukte en mijn bal kwam nog aanmerkelijk beter te liggen. Dit leverde weer een heel punt op. Na op hole 9 de punten weer eens gedeeld te hebben, konden we de tweede 9 holes beginnen met 5-up! (7-2)

Hole 10 deelden we en op hole 11 kregen we voor de eerste keer een nul op onze scorekaart. Op hole 12 probeerde Jan van grote afstand over de vijver naar de vlag te spelen. Ik denk dat ik op dat moment maar even m’n ogen dicht heb gedaan, maar het lukte hem en met behulp een de extra slag op deze hole, konden we hier ook weer een volle punt scoren.

Bij hole 13 en 14 ging het helemaal mis, vooral door slordig spel van mijn kant. Onze afslagen op hole 13 belandden allebei in het water. We kwamen er met de tegenstanders uit hoe hiermee verder te spelen, maar spraken af dit later nog eens bij ons “opperhoofd van de golfregels” voor te leggen. Ook op hole 14 speelde het water in negatieve zin mee. Resultaat: Twee nullen op onze scorekaarten. Voordat we echter de brug na hole 15 op konden lopen, hadden nog een vol punt op hole 15 in de pocket en hadden de buit binnen. Op de laatste drie holes deelden we de punten zodat we uiteindelijk uitkwamen op 4-up (11-7)

De afronding van de dag vond plaats op het terras. De situatie rond de 2 waterballen bij hole 13 werd door de tegenstanders bij hun “regelopperhoofd” ter sprake gebracht. Omdat dat gebeurde in een wel erg gesloten vraag zullen we zeker ons eigen opperhoofd hierover nog eens raadplegen.

Ik weet inmiddels waaraan ik was begonnen. Een erg leuke pot gespeeld met Jan. Een prima teamspirit en bovendien wist Jan mij ook een paar echt zinvolle tips te geven. Jan, bedankt hiervoor. Ik heb wel gemerkt dat Jan alles gemakkelijk in z’n broekzak stopt, maar kon dat gemakkelijk weer rechttrekken door een ijzer van hem van de green op te rapen en deze met hem te ruilen voor een bal en een marker van mij. Toen Jan bij de wedstrijdleiding aangaf dat hij nog wel eens een keer zou willen invallen, als hij dan tenminste met mij zou worden ingedeeld, prikkelde dat mij uiteraard, maar ja, je weet: “Een kinderhand is gauw gevuld.”

10.05.’22
Martin van der Spek